

διότι ελλείπει χρόνου και χρόνου, αδυνατεί να διεκπεραιώσει τον προτεινόμενον έρωανον... Ανθρακωμένον Κουραμπιέν (έπειτα ναί, είμαι πολύ ευχαριστημένη) Μίγαν Νικολαίτου (έξε υπομονήν και στέλλε μου δέν δημοσιεύονται όλα, ούτε άμέσως μόλις σταλούν) Στεφανιασίου (το σημείωσα και είδοποίησα τον κ. Μ.) Αύτοέκδοτον του Βυζαντίου (ναί, άκόμη καλλιτέρα τ'ά κίμνει κανείς γραμματόσημα, όταν τ'ά στέλλη δια του ταχυδρομίου, αλλά γράμμα που τ'ά ρίπητ ό Ύδιος, στο γραμματουμενόν μου, μπορεί ναχη μέσα και δικαίως) Χρυσουαγγή (έχει καλώς) Ήρωα της Γραβιάς (έλαβα, ευχαριστώ, έστειλα) Αγορίσσιαν, Φτωχό Χαμομηλάκι, Ρομαντικήν Δυούλαν, Τρισείνην κτλ. κτλ.

Απόρητων Βράχων, Φουστανέλλαν του 21, Αθάνατο Ναυτάκι (έστειλα ευχαριστώ), Θαλασσοπούλι του Στόλου, Ιωάν. Δ. Ν., Μιρόνταν (έλαβα, ευχαριστώ.) Είς όσας επιστολάς έλαβα μετά την 16ην Ιανουαρίου θάπαντήσω εις τ'ό προσεχές.

Η ΕΞΑΙΡΕΤΙΚΗ ΚΛΗΡΩΣΙΣ

Την πρωίαν της 16ης Ιανουαρίου έτέθησαν εις την κληρωτιάδα όλοι οι άριθμοί του Μητρώου των μέχρι της στιγμής εκείνης έγγραφέντων συνδρομητών δια τ'ό 1817, — από 1 μέχρι του 1135, — έξήχθη δέ ό άριθμός

468

ό όποιος κερδίζει μίαν Μετοχήν της Εθνικής Τραπεζής, αξίας δραχμών 1000. Εύθύς άμέσως έσηκολούθησεν ή Αττικική Κλήρωσις των Δώρων της Διαπλάσεως δια τ'ό 1917, της όποιος τα ποτελέσμα δημοσιεύονται κατωτέρω.

[Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Συνέχεια του 162ου Διαγωνισμού Δεκεμβρίου-Μαοτίου Αί λύσεις δεκταί μέχρι της 16' Απριλίου.

88. Αεξίριφος

Μυθικήν άνδρογονικήα Με ησάκι άν ένώσεα, Της Αμερικης, μάγάλον Ποταμόν θά φερούσεα. Έστάλη υπό του Στρατηλάτου των Έλλήνων

89. Μεταγραμματισμός

Παιρνω πόλι ελληνική, Ένα γράμμα της άλλάω Κ' εύθύς όπλο άρχαϊκό Βλέπω έμπρός μου και θαυμάω. Έστάλη υπό του Έλληνικού Ίδεώδους

90. Τονόγραφος

Τόν τόνον ρήματος Διγάκι άν κινήση, Όά Ύδης μίαν των Τριών, Χωρίς και νάπορηση. Έστάλη υπό της Έλπίδος της Έλλάδος

91. Αίνιγμα

Βασιλεύς, άρσενικός, Γνωστή λίμνη, θηλυκός. Έστάλη υπό της Έλληνικής Καρδιάς

92. Αστίχη

* * * * * Ναντικατασταθούν οι άστερισκοί δια γραμμάτων ούτως, ώστε νάαναγινώσκονται όριζοντίως άρχαίος λυρικός ποιητής καθένως ζών τυφλόν, διαγωνίως δέ φυτόν παρόχθιον και κράτος της Ευρώπης. Έστάλη υπό του Τσελλού Κεφαλλονίτου

93-95. Μεταμορφώσεις 1.—Ο κήπος δια 5 μεταμορφ. να γίνη όρος. 2.—Η Τήνος δι' 6 μεταμορφ. να γίνη Κύπρος. 3.—Ο στόνος δια 5 μεταμορφ. να γίνη μέλος. Έστάλη υπό του Αστέρως του Βέγα

96. Μαρική Ελικών — Κώστα, Τυτό, Πόπη, τόχασα πάλι! Έλάτε να τ'ό βρούμε!

— Πιό ; — Μά σα; τ'ό είπα! Έστάλη υπό του Έκποθητού της Έσταλόφου 97. Ακροστιχίς έξ άντιθέτων Να έρεθούν άντίθετα των κάτωθι λέξεων ταούτα, ώστε τάχητικά των νάποτελούν ελληνικήν λουτροπόλιν: Μέγας, φόνος, ζωή, Ύδιος, παλαιός, κατάβασις.

Έστάλη υπό Ι. Κ. Τσιμηνάκη 98. Έλληνοτρόφωνον ααο - ε - αουο - ε Έστάλη υπό του Περάσφυγος

99. Γρίφος ώς: Ω Ι-10 ή νέα ρυθμός; ώς: τ' ώς; ώς; ώς; Έστάλη υπό της Βαρβαρομάχου Έλλάδος

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

[ΙΖ'—46] Σύλλαγε «Νίκη», ευχαριστώ για την ύποστήριξη. Στέλλε δια Διαπλάσεως τη διεύθυνσί σου. Τραγοδία της Δευτεριάς [ΙΖ'—48] Ρωβύρε και Αήτητο Εδζωνάκι, τετράδιά σας Μικρούς Μουσικών άκόμη δέν έλαβα γιατί τόσο μεγάλη καθυστέρηση;

Γερμανόπαις (Σημ. τ. Διαπλ.—Του Ρωβύρου σου έστάλη και τ'ό ταχυδρομειον πταίει άν δέν τ'ό έλαβες. Τ'ό Αήτητο Εδζωνάκι κατοικεί στη Θεσσαλονίκη που είναι άποκλεισμένη.)

[ΙΖ'—47] Είσερχόμενος εις τον κύκλον της οικογενείας της «Διαπλάσεως» χαιρετώ πάντα; τού, συνδρομητάς και συνδρομητριάς. Ένθουσιώδης Έθελοντής

[ΙΖ'—47] Έίσερχόμενος εις τον κύκλον της οικογενείας της «Διαπλάσεως» χαιρετώ πάντα; τού, συνδρομητάς και συνδρομητριάς. Ένθουσιώδης Έθελοντής

Η ΠΡΩΤΗ ΚΛΗΡΩΣΙΣ ΤΩΝ ΔΩΡΩΝ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΔΙΑ ΤΟ 1917

Κατά τ'ά προκηρυθέντα την 16 Ιανουαρίου τ'ό πρωί έτέθησαν εις την Κληρωτιάδα οι άριθμοί 4 έως 1135 οι άντιστοιχοῦντες πρὸς τ'ους άριθμούς των άποδείξεων πληρωμής, τ'ας όποιος έλαβον ή προπληρώσαντες μέχρι της στιγμής εκείνης συνδρομούν ή 15 Ιανουαρίου. Έκληρώθησαν δέ κατά σειράν οι έξή; 50 άριθμοί:

- 574, κέρδισεν έν όρολόμιον της τσέπης. 242, 855 κέρδισεν έκαστος τόμους Διαπλάσεως; και Βιβλιοθήκης δραχμών 40 κατ' έκλογήν του. 33, 923, 733, κέρδισεν έκαστος τόμους Διαπλάσεως; και Βιβλιοθήκης αξίας δραχμών 25 κατ' έκλογήν του. 126, 484, 1079, 370, κέρδισεν έκαστος τόμους Διαπλάσεως και Βιβλιοθήκης αξίας δραχμών 15 κατ' έκλογήν του. 6, 523, 408, 914, 682, κέρδισεν έκαστος άνά μίαν έτησίαν συνδρομήν Διαπλάσεως του προσεχούς έτους. 794, 54, 873, 623, 215, κέρδισεν έκαστος; άνά έν άντίτυπον του «Αγγέλου της Αγάπης». 813, 107, 461, 349, 958, 756, 254, 995, 539, 706, κέρδισεν έκαστος άνά ένά τόμον Διαπλάσεως της Β' Περιόδου έν των τιμωμένων δρ. 8. 147, 644, 75, 892, 554, 386, 936, 489, 831, 657, 1114, 249, 777, 431, 1095, 267, 820, 878, 150, 719, κέρδισεν έκαστος άνά ένά τόμον Διαπλάσεως της Α' Περιόδου έν των τιμωμένων 1 δρ.

Η ΑΠΟΣΤΟΛΗ των δώρων πρὸς μέν τ'ους κατοχούς του πρώτου και των τεσσαράκοντα τελευταίων άριθμών θα γίνη μαζί με τ'ό 9ον φύλλον της προσεχούς εβδομάδος χωρίς να δικαιούται τις να ζητήση άντικατάστασιν του υπό της τύχης άνονηθέντος; αυτό δώρου δι' άλλου, ούτε τ'ους ούτε κατωτέρως αξίας. Πρὸς δέ τ'ους κατοχούς των άριθμών, οι όποιοι κέρδισαν τόμους κατ' έκλογήν των, άπυθύνωμεν σημερον επιστολήν, παρακαλοῦντες αυτούς να μ'ας όρίσουν ποιους τόμους επιθυμούν να λάβουν. Η ΠΡΟΣΕΧΗΣ ΔΕΥΤΕΡΑ ΚΛΗΡΩΣΙΣ ΤΩΝ ΔΩΡΩΝ ΤΟΥ 1917 θα γίνη την 15 Απριλίου και θα λάβουν μέρος εις αυτήν πάντες άναξερέτως οι συνδρομηταί, όσοι έπλήρωσαν ήδη ή θα πληρώσουν μέχρι της ημέρας της Κληρώσεως συνδρομήν έτησίαν, ή έννεάμηνον, ή έξάμηνον ή τρίμηνον, έντός της όποιος να συμπεριλαμβάνεται ή 15η Απριλίου 1917. Είνε δέ τ'ά δώρα της Β' Κληρώσεως όμοια με τ'ά άνωτέρω Α'.

ΟΙ ΛΥΤΑΙ ΤΩΝ ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΩΝ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΩΝ

ΑΘΗΝΩΝ: Ένας χωρίς ύπογραφήν, Βυζαντινός Άστέρως, Ζωή Ήπίτη, Δ. Ίωαννόπουλος, Καλαμώντας, Ίδεώδης Έλλάς, Μαργαρίτα του Αφροῦ, Γ. Σκουρτής, Δ. Απ. Παπαϊωάννου, Απ. Α. Κανέλλης, Κένταυρος, Ίω. Πελακίος, Ί. Α. Κουδούνας, Αγγιόστασια, Ρένος Ίεθραϊνάς, Έλένη Ήπίτη, Ένθουσιώδης Έθελοντής, Θ. Γιαννιούλοπουλος, Β. Ί. Κολίας, Α. Διάμπεης, Γ. Α. Έλευθεριάδης, Ίωάννα Θ. Μπάρα, Αντ. Δεναξάς, Σπ. Άνδρεοπούλου, Α. Α. Γ. Γουλάς, Πιπίτσα Αγγελοπούλου, Έδωγ. Γ. Μορσότης, Έδωγ. Γ. Παπαθεοδόρη, Βούλα Α. Έδθυμίου, Παν. Α. Άλεξόπουλος, Γερμανόπαις, Έρν. Χάρμπερτ, Έρημ. Μάουμαν, Γ. Ε. Όλσεν.

ΑΡΓΟΥΣ: Γ. Σ. Κιτζίρης. ΚΑΛΑΜΩΝ: Αντ. Θεοδοσίου. ΚΑΡΑΪΤΣΗΣ: Ν. Γ. Γαϊκερίης. ΚΥΗΑΡΙΣΣΙΑΣ: Μ. Γ. Κοκκίνης. ΛΑΥΡ. ΙΟΥ: Κατίνα Α. Γκίνη, Ί. Α. Κανώνης, Ν. Βενιός, Ν. Φ. Ρουβινέτης. ΝΑΥΠΑΓΙΟΥ: Ίω. Γρηγοριάδης. ΝΕΟΥ ΦΑΛΗΡΟΥ: Ίω. Α. Καλαμάτας. ΠΑΤΡΩΝ: Θράμβος του Δικαίου, Σ. Ί. Ενόπουλος, Α. Ί. Νικολάουλος, Παρασκευούλα Γρ. Καλλιμασοπούλου, Κωστούλα Γ. Παναγιωτοπούλου, Αφροδίτη Γ. Πετραλιά, Άγλαΐα Π. Τριανταφυλλοπούλου, Παρασκευούλα Α. Δόντου, Μαριάνθη Γ. Αούτσου, Τίτικα Α. Κονιάδου, Αφροδίτη Χ. Σοφή, Έλλη Γ. Δούτσου, Κατίνα Αγγελοπούλου, Σοφία Αγγελοπούλου, Χαρικίτη Αγγελοπούλου, Κάκια Α. Κακογιάννη, ΠΕΙΡΑΙΩΣ: Θ. Α. Σακελλαρόπουλος, Στ. Ν. Σαφειδης, Μαρ. Αλγουνδάκη, Άντωνία Χ. Κορωναίου, Θ. Ί. Πολίτης, Θ. Α. Μάρδης, Στ. Ί. Δούκας, Γούλα Κ. Λάγνα, Αντ. Μ. Άλεξίου, Ίω. Βουράκης. ΠΥΡΓΟΥ: Στ. Ν. Γονατάς, Γ. Β. Σκουρτής, Ν. Φ. Πετινός. ΤΡΙΠΟΛΕΩΣ: Ί. Σ. Τζάνης. ΚΑΚΚΙΑΩΣ: Ί. Γ. Μπεκερης.

ΤΑ ΒΡΑΒΕΙΑ Όλων των άνωτέρω τ'ά όνόματα έτέθησαν εις την Κληρωτιάδα και έκληρώθησαν οι έξής τρεΐς: Γ. ΣΚΟΥΡΤΗΣ έν Αθήνας, ΑΦΡΟΔΙΤΗ Χ. ΣΟΦΗ έν Πάτρας και ΓΕΩΡΓΙΟΣ Β. ΣΠΥΡΑΚΗΣ έν Ίψωφ, οι όποιοι ενεργάφησαν δια τρεΐς μήνας από 1ης Φεβρουαρίου.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΑΔΑΣ Συνιστάμενον υπό του Υπουργείου της Παιδείας ως τ'ό κατ' έξοχήν παιδικόν περιοδικόν σύγγραμμα, άληθείς παρασχόν εις την χώραν ήμῶν ύπηρεσίας και υπό του Οικουμενικού Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως, ως άνάγνωσμα άριστον και χρησιμώτατον εις τ'ους παΐδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕ	ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ	ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ Λ. 20
Έσωτερικού	ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ 1879	Διά των Πρακτόρων Έσωτερ. λ. 10. Έξωτερ.
Έτησια . . . . . δρ. 8.—	ΔΙΕΥΡΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ	Φύλλα προηγουμένων έτών, Α' και Β' περιόδου
Έξωτερικού	ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ	τιμῶνται έκαστον λεπ. 25
Έτησια . . . . . φρ. χρ. 10.—	Έν Αθήνας, 28 Ιανουαρίου 1917	ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ
Έξωτερικού 5,50	Έτος 39ον.—Αριθ. 9	Όδός Εβρουπίδου άρ. 38, παρὰ τ'ό Βαρβάκειον
Τριμηνος . . . . . 3,—		

Η ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΗΣ ΝΗΣΟΣ

[Μυστιστόρημα υπό ΙΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ] ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟΝ ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 5'. (Συνέχεια)

Όλο εκείνο τ'ό δάσος ήταν παρθένο από κάθε ίχνος ανθρώπου. Ο Πέγκροφ δέν παρατήρησε παρά ίχνη τετραπόδων, πρόσφατες πατημασιές ζώων, (*) πού δέν μπορούσε να έννοση τι είδους ήταν. Κατά τή γνώμη του Χάρμπερτ, μερικά ήταν ίχνη θηρίων, πού δέν θάθελαν καθόλου να τάπαντήσουν στο δρόμο τους... Πουθενά όμως ίχνη πελέκως στον κορμό κανενός δένδρου πουθενά ίχνη πεδιών ανθρώπινων. Αλλά και γι' αυτό μπορούσαν να χαιρώνται, γιατί σε μια άγρια άντη του Είρηνηκού, ή παρουσία ανθρώπων ήταν μάλλον έπίφοβη παρά ποθητή.

Ο Χάρμπερτ κι' ο Πέγκροφ, χωρίς να συνομιλούν πολύ, γιατί ή δυσκολίες του δρόμου ήταν μεγάλες, προχωρούσαν σιγα. Σε μια ώρα, μόλις είχαν κάμη ένα μίλλι. Ός εκεί, τ'ό κυνήγι τους δέν υπήρξε γόνιμο. Έν τούτοις, διάφορα πουλιά κελαϊδούσαν ή πετούσαν στα δένδρα, άγριεμένα και φοβισμένα. Σ' ένα βαλτάδες μέρος του δάσους, ο Χάρμπερτ παρετήρησε κ' ένα πουλί με μακρόν μπερδό ράμφος, πού έμοιαζε άνατομικώς τήν κοινή άλκυόνα. Με τή διαφορά μόνον, ότι τ'ό πτέρωμά του ήταν πιό τραχύ κ' είχε μεταλλική λάμψη. — Θά είνε ά γ α λ λ ι δ α ι (*) Ίδε εις. πρ. φύλ. σελ. 61.

είπε ο Χάρμπερτ, προσπαθών να πλησιάση τ'ό πουλί έκείνο. — Έυκαιρία λοιπόν να δοκιμάσωμε και άγαλλίδα, άποκρίθηκε ο ναύτης, άν τ'ό πουλί αυτό θα είχε τήν καιωσύνη να σταθή να τ'ό ψήσουμε! Μια πέτρα, πού τήν έρριξε με δύναμη ο μικρός, βρήκε τ'ό πουλί στη στερούγα. Αλλά δέν τ'ό έκαμε τίποτα, γιατί εκείνο έφυγε μ' όλη τή γρηγοράδα των ποδιών του και χάθηκε σε μιά στιγμή.

—Όύρρά! έφώναξε ο Πέγκροφ καταχαρούμενος. (Σελ., 70 στ. γ')

— Τί άδέλιος πού είμαι! έφώναξε ο Χάρμπερτ. — Όχι, παιδί μου, άποκρίθηκε ο Πέγκροφ. Η πετριά σου ήταν καλή, αλλά δέν είν' εύκολο να σκοτώση κανείς πουλί με πετριά. Δέν πειράζει, άλλη φορά δέν θα μ'ας γλυτώση ή κυρία άγαλλίδα! Έξακολούθησαν τήν έξερσύνησι. Όλοένα άπαντούσαν δένδρα πυκνότερα και μεγαλοπρεπέστερα κανένα όμως δέν είχε καρπούς πού να τρώγονται. — Έξασφα ένα κοπάδι από μικρα πουλιά με ώραιο πτέρωμα, σηκώθηκαν και σκορπίσθηκαν μέσα στους κλώνους, άφίνοντα κάτω ένα σωρό πούπουλα. Ο Χάρμπερτ έσήκωσε μερικά και άφού τ'α παρετήρησε καλά, είπε: — Είνε κ ο υ ρ ο υ κ ο ύ ! — Θά έπροτιμούσα να ήταν μελισσοφάγοι, άποκρίθηκε ο Πέγκροφ. Τρώγονται τέλοςπάντων; — Τρώγονται, και μάλιστα τ'ό κρέας τους είνε άβρότατο. Έπειτα, μπορεί κανείς να τ'α πλησιάση και να τ'α σκοτώση με μπατουνιές; — Χάθηκαν τότε μέσα στους θάμνους και σιγά-σιγά έφθασαν ως τή ρίζα ενός δένδρου, πού οι χαμηλότεροι κλώνοι του ήταν γεμάτοι πουλιά. Οι κυνήγοι μας τ'ους ρίχθηκαν έξασφα με τ'α μπαστούνια τους κ' έσκότωσαν ένα πλήθος κ ο υ ρ ο υ κ ο ύ, πού έστέκοντο να τ'ους κτυποῦν σαν ήλιθοι. Μόνον άφού έπασαν κάτω καμιά έκατοστή, οι άλλοι άποφάσισαν να φύγουν. — Όρατα! είπε ο Πέγκροφ. Να κυνήγι για κυνή

γούς σαν και μάς. Αυτά τα κουτο-κουρουκού θα μπορούσε κανείς να τα πιάση και με το χέρι.

Ο ναύτης επέρασε τα σκοτωμένα λιανόπουλα σε μία λεπτή, μακρὰ βέργα, και προχώρησε με τον Χάρμπερτ. Ο κύριος σκοπός αυτής της εκδρομής ήταν να προμηθεύση στους κατοίκους των Καμινιών όσο το δυνατόν περισσότερο κυνήγι. «Ως τώρα όμως, ο σκοπός αυτός δεν είχε εκπληρωθῆ ἀρκετά. Γι' αυτό ο ναύτης εξακολουθούσε της έρευνές του κ' έμωρμούριζε όσάκις έδλεπε κανένα ζώο, που δεν έπρόφθανε καν να το γνώριση, να φεύγη μέσα στους θάμνους. Αν είχε τουλάχιστο τον Τόπ Ι.. Αλλά ο σκύλος του Κύρου Σμιθ είχε χαθῆ μαζί με τον κύριό του...

Στῆς τρεῖς το απόγευμα, οι κυνηγοί μας είδαν στα δένδρα κι' άλλα πουλιά. Μεγάλα σαν κόττες, παραδάλα, άφιναν κάτι δυνατές φωνές σαν αληθινά σαλπίσματα. Ο Χάρμπερτ τα έγνωρισε κι' αυτά. Ήταν κάτι φραγκόκοττες, που στην Αμερική ονομάζονται τετρας. Ο Πέγκροφ έκρινε απαραίτητο να πιάση μερικές, γιατί ήξερε ότι έχουν κρέας τρυφερό και νοστιμώτατο. Δεν ήταν όμως εύκολο, γιατί δεν άφιναν να τῆς πλησιάσουν. Έστερ από πολλές μάταιες απόπειρες, που δεν έκαμαν άλλο παρά να τῆς τρομάζουν, ο Πέγκροφ είπε: — Άφοῦ δεν μπορούμε να τῆς κτυπήσουμε, πρέπει να τῆς φαρέψουμε.

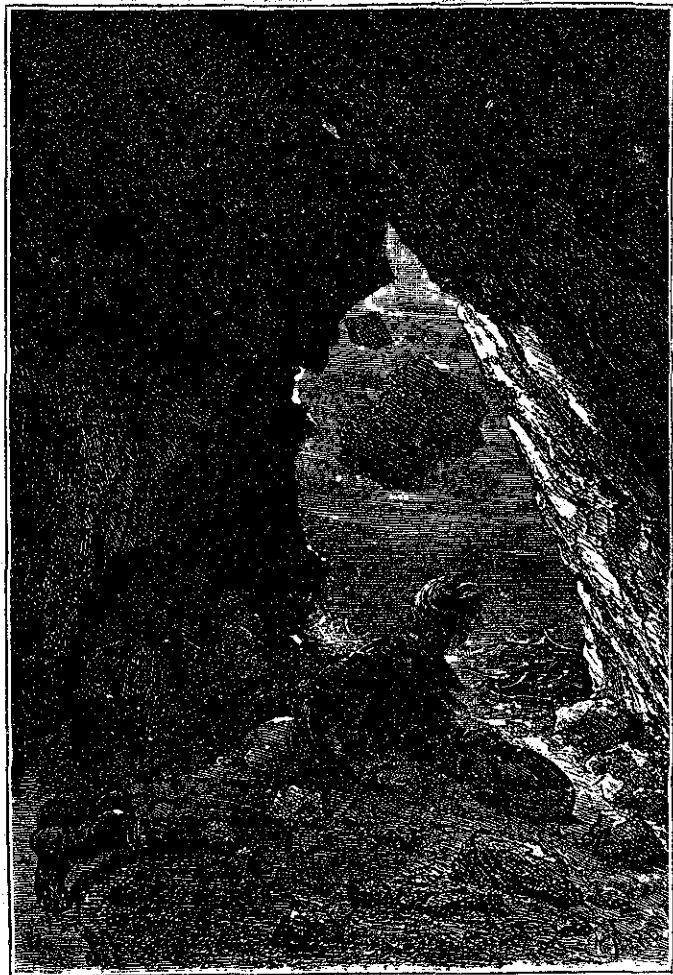
Με τί; ρώτησε έκπληκτος ο Χάρμπερτ. — Μά με άγκίστρια, με τί άλλο; έκαμε ο ναύτης.

Έφασε τότε στα χόρτα και βρήκε πέντ' έξη φωληές, με δυό-τρια αυγά στην καθεμία. Σ αυτές τῆς φωληές θα γύριζαν βέβαια ή τετρας κ' εκεί ολόγυρα έπρεπε να στήση τα δίκτυά του, ή καλλίτερα να τοποθετήση τάγκίστριά του. Με τη βοήθεια του Χάρμπερτ, τα έτοιμασε γρήγορα. Έπλεξε σχοινιά από λεπτούς κισσούς, δεκαπέντε ως είκοσι πόδια το καθένα. Στῆς άκρες τους, έδωσε γι' άγκίστρια κάτι δυνατά άγκάθια με γυριστές μύτες, που τα έκοψε από ένα θάμνο «νανοειδοῦς» άκακίας. Και για δόλωμα, έβαλε στ' άγκάθια κάτι μεγάλα κόκκινα σκουλήκια, που έσέρνοντο στο χώμα.

Έπροχώρησε τότε με προσοχή, κρυμ-

μένος μέσ' στ' άψηλά χόρτα, ως τῆς φωληές, όπου έσκόρπισε έδω κ' εκεί τα δολωμένα άγκίστρια, κ' έγύρισε πίσω, ως ένα δένδρο, όπου έθαναν τα σχοινιά των άγκιστριών. Εκεί κρύφθηκε με τον Χάρμπερτ και, κρατώντες κ' οι δυο τῆς άκρες των σχοινιών, έπερίμεναν με ύπομονή να «τσιμπήσι». Να πούμε τῆν αλήθεια, ο Χάρμπερτ δεν είχε τόσο κεποίησι στην έπιτυχία του παράξενου αυτού φαρέματος...

Άλλ' άμα πέρασε ως μισή ώρα,

«Ο ναύτης, συρμένος, έφθασε ως το τέλος του διαδρόμου...»

πολλές φραγκόκοττες, όπως είχε λογαριάσει ο Πέγκροφ, γύρισαν στῆς φωληές τους. Πηδούσαν έδω κ' εκεί κ' έρράμφιζαν το χώμα, χωρίς να ύποπτεύονται τῆν παρουσία των κυνηγών, που το δένδρο τους έκρυβε καλά. Τῆν στιγμή εκείνη, ο μικρός κρατούσε και τῆν άναπνοή του, ενώ ο Πέγκροφ, με γουργωμένα μάτια, με άνοιχτό το στόμα, λές κ' ήταν έτοιμος να χάψη κανένα κομμάτι φραγκόκοττα, μόλις ανέπνεε... Τα πουλιά περπατούσαν άναμεσα στ' άγκίστρια, χωρίς να τα βλέπουν. Τότε ο Πέγκροφ άρχισε να σιγοκουνά τα σχοινιά, που έκαναν και τα σκουλήκια

να σειοῦνται σαν ζωντανά. Έτσι κινήθη ή προσοχή των πουλιών και τάγκίστρια άρχισαν να τσιμπιούνται... Τρεῖς φραγκόκοττες, ή πιό λαίμαργες βέβαια, έκατάπιαν μαζί με το δόλωμα και τάγκίστρι. Αμέσως ο Πέγκροφ «έτράβηξε», και τα έτερουγίσματα του έδειξαν, ότι τα πουλιά είχαν πιασθῆ.

Ουδρά!.. έφώναξε καταχαρούμενος. Κ' έτρεξε στῆς φραγκόκοττες, που τῆς έπιασε στην στιγμή.

Ο Χάρμπερτ έστριβε τα μάτια του.

Πρώτη φορά έβλεπε να πιάνουν πουλιά με τάγκίστρι σαν φάρια! ο ναύτης όμως τον έβεβαίωσε με μετριοφροσύνη, ότι πολλές φορές έγεινε αυτό κι' ότι δεν ήταν έ. έφευρέτης.

Η φραγκόκοττες δέθηκαν από τα πόδια κ' οι κυνηγοί, επειδή άρχισε να βραδυάξη, έκριναν καλό να γυρίσουν στην κατοικία τους. Να που δεν θα γύριζαν με άδεια χέρια!

Το ποτάμι τους έδειξε το δρόμο και στῆς έξη, κουρασμένοι, έφθασαν στα Καμινία.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ζ΄.

Ο Ναβ δεν έρύθισε άκόμη.— Τι σκέπτεται ο ρεπόρτερ.— Το δείπνο.— Μία νύκτα που προμηνύεται άσχημη.— Μεγάλη θύελλα.— Φεύγουν δια νυκτός.— Με τη βροχή και με τον άνεμο.— Ουτώ μιλία μακρὰ.

Τῆν ώρα εκείνη, ο Γεδεών Σπίλεττ, άκίνητος, με τα χέρια σταυρωμένα, ήταν στην άκρογιαλιά κ' εκύτταζε τῆ θάλασσα, που έκλεινε τον όριζοντά της ένα μεγάλο μαῦρο σύννεφο. Το σύννεφο αυτό ανέβαινε γρήγορα στο ζενίθ. Ο άνεμος, δυνατός από το άπόγευμ, δυνάμωνε άκόμη όσο βραδυάζε. Όλος ο ούρανός είχε άσχημη όψη.

Τα πρώτα συμπτώματα τῆς θύελλας έφανερώνοντο καθαρά.

Ο Χάρμπερτ μπῆκε στα Καμινία κι' ο Πέγκροφ έπλησίασε τον δημοσιογράφο. Άλλ' αυτός, άφηρημένος, δεν τον κατάλαβε.

— Θα έχουμε άσχημη νύκτα, κύριε Σπίλεττ! του είπε ο ναύτης. Βροχή και άνεμος που θα πάη κανόνες!

Ο Σπίλεττ έγύρισε τότε και είδε τον Πέγκροφ. Άλλά τα πρώτά του λόγια ήταν αυτά: — Πόσο λογαριάζετε ναπέιχε το σκαφίδι από τῆν ακτή, όταν το βρήκε εκείνο το κύμα, που μάς πήρε τον σύντροφό μας.

Ο ναύτης δεν έπερίμενε αυτή τῆν ερώτηση. Έτκέσθηκε μία στιγμή και άποκρίθηκε: — Διακόσιες, διακόσιες πενήντα όργυιές το πολύ.

— Δηλαδή ως χίλια διακόσια πόδια; — Τεσο περίπου.

— Σε τέτσια άπόσταση λοιπόν έχάθη ο Κύρος Σμιθ;

— Στοχάζομαι...

— Και ο σκύλος του;

— Το ίδιο.

— Για ένα πράγμα όμως άπορώ, είπε ο Σπίλεττ. Αν ο σύντροφός μας πνίγηκε, αν πνίγηκε μαζί του κι' ο Τόπ, πώς ή θάλασσα δεν εξέβρασε ούτε τον άνθρωπο, ούτε το σκύλο;

— Τα ρεύματα μπορεί να τους έβγαλαν πολύ μακρύτερα, άποκρίθηκε ο ναύτης.

— Όττε ή γνώμη σας είναι, ότι ο Κύρος Σμιθ χάθηκε στα κύματα; ρώτησε πάλι ο ρεπόρτερ.

— Μάλιστα, αυτή είναι ή γνώμη μου.

— Η δική μου όμως γνώμη, υπέλαβε ο Γεδεών Σπίλεττ, και με συγχωρεῖς, Πέγκροφ, που αντίλέγω 'ετῆν πειρά σου, είναι ότι ή τελεία, ή άπόλυτη έξαγάνισις του Κύρου Σμιθ και του Τόπ, ζωντανών ή νεκρών, άποτελεῖ κάτι άνεξήγητο και άπίθανο.

(Έπεται συνέχεια) ΓΡ. ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΑΠΟ ΤΟ "ΠΡΑΣΙΝΟ ΡΑΒΔΙ,"

Άγαπητοί μου,

ΑΣ ύποσχέθηκα τῆν άλλη φορά μερικές λεπτομέρειες από το βιβλίό του Λέοντος Τολστόι. Άλλά ποιά να προτιμάλέξω, που είναι όλες το ίδιο σπουδαῖες και το ίδιο θαυμάσιες;.. Άς άρχίσω από μία παραβολή που κάνει ο μεγάλος φιλόσοφος, για να μάς δείξη με τί μοιάζει ο άνθρωπος εκείνος, που παρρησιάζει τῆν θέσι του στον κόσμο, τῆν κατάστασι του, γιατί «ή δεν τῆν βλέπει, ή δεν θέλει να τῆν ιδῆ, ή τῆν βλέπει διαφορετικῆ άπ' ό τι πραγματικῶς είναι».

Άς ύποθέσω με, λέγει, ότι ένας άνθρωπος πηγαίνει στο σιδηροδρομικό σταθμό, βλέπει ένα σταματισμένο βαγόνι και μπαίνει μέσα, με τῆν ιδέα ότι είναι σπίτι του. Θάρχιση βέβαια να διορθώνη τα πράγματα του, για να μπορῆ να ζῆ άνέντως, συλλογιζόμενος ότι θα περάση εκεί μέσα το υπόλοιπο τῆς ζωῆς του. Άλλά θα παραξενευθῆ φυσικά και θα θυμώση, όταν το τραῖνο θα ξεκινήση και θα φθάση στον άλλο σταθμό, όπου θα τον διατάζουν να καταβῆ με όλα του τα πράγματα... Ο άνθρωπος εκείνος δεν

μπορούσε να ιδῆ και να γνωρίση, ότι το βαγόνι δεν ήταν σπίτι του, άλλ' άπλῶς μέσον ταξείδιού, και ότι, για να ταξέιδεῦθη κανείς, όφείλει να εκπληρώση τῆς σχετικῆς διατάξεις, να βγάλη εισιτήριο και να συμμερωθῆ με τους κανόνισμούς; Και όμως οι περισσότεροι άνθρωποι αυτό παθαίνουν. Έχουν έσφαλμένη ιδέα για τον κόσμο και δεν έννοσῶν καθόλου τῆ θέσι τους έδω κάτω. Είναι δούλοι του Θεοῦ, και νομίζουν ότι είναι κυριοί. Είναι θνητοί και προσωρινοί,—ς αυτόν τον κόσμο,—και κάνουν σα να ήταν άθάνατοι, αιώνιοι.

Όλη ή διδασκαλία του Χριστοῦ,— παρατηρεῖ ο Τολστόι,—έλο το Ευαγγέλιο, άποβλέπει εις το να έννοήση ο άνθρωπος τῆν θέσι του. Αν δεν έννοήση τῆν θέσι του, ό τι και αν κάμη, όσες προσπάθειες και αν καταβάλη για να δημιουργήση τῆν εὐτυχία του, εὐτυχία δεν θάπαντήση ποτέ, όπως το παθαίνουν οι άνόητοι εκείνοι άμπελοφυγοί της Παραβολῆς, που ενόμιζαν ότι το άμπέλιτοῦ κυρίου των ήταν δικό τους και δεν ήθελαν να εκπληρώσουν τους όρους τῆς μισθώσεως.

Άς ιδούμε τώρα με ποιους συλλογισμούς ο Τολστόι, χωρίς άλλη σοφία, χωρίς ύπερφυσική άποκάλυψι, άπλῶς σαν ένας λογικός άνθρωπος, έφθασε να καταλάβη τῆν θέσι του στον κόσμο και να βρῆ στη ζωῆ του σκοπό: «Ποιός μ' έτοποθέτησε—ρωτά—στον άλλόκοτο αυτόν κόσμο;—Δεν το ξέρω,—άπαντά ο ίδιος,—ούτε μπορώ να το ξέρω. Ξέρω μόνο θετικῶς, ότι αυτός, ο Κάποιος, ύπάρχει κι' ότι Αυτός μ' έχει βάλη 'ς αυτό τον κόσμο. Το ξέρω θετικῶς, γιατί δεν θα μού ήταν δυνατό να παρουσιασθῶ μόνος μου, άπλῶς και ως έτυχε, στον κόσμο. Αυτό ποτέ δεν το θέλησα, ούτε θα μπορούσα να το θελήσω, γιατί πριν να εμφανισθῶ 'ς αὐτὸν τον κόσμο, φρονῶ ότι δεν ύπήρχα, ή τουλάχιστο δεν θυμοῦμαι να ύπῆρξα προητέρα ποτέ..

Μου λέγουν, ότι πρό τινων ετών, εγεννήθηκα από τῆν μητέρα μου. Έκεῖνο όμως που εγεννήθηκε από τῆν μητέρα μου, είναι το σῶμά μου, το σῶμα αυτό που για πολὺν καιρό δεν έγνωρίζε, και ούτε άκόμη γνωρίζει, τίποτα σχετικῶ με τῆν ύπαρξί του και που γρήγορα, ίσως και αύριο, θα ταξῆ στη γῆ και θα ξαναχίνη, χώμα. Εκείνο όμως που εγώ αναγνωρίζω ως Έγώ μου, δεν παρουσιάσθηκε συγχρόνως με το σῶμά μου, Το Έγώ μου αυτό δεν άρχισε από τῆν κοιλία τῆς μητέρας μου, ούτε άμα βγήκα άπ' αὐτή, ούτε όταν έπαυσα να βυζαίνω, ούτε όταν άρχισα να μιλω. Ξέρω ότι το Έγώ μου αυτό έλαβε κάποτε άρχή, αλλά ξέρω σονάμα ότι άνεκασθεν ύπῆρχε... Αδιάφορο αν δεν μπορώ να θυμῶ τῆν προηγούμενη μου ζωῆ, αδιάφορο αν δεν μπορώ να ποφανθῶ

περι του τ ο ε ι μ α ι. Τοῦτο μόνο ξέρω, ότι Έγώ και τί σ ῶ μ α μου δεν είναι το ίδιο πράγμα.»

Αυτά λοιπόν είναι τα βέβαια, τα θετικά εξαγόμενα των πρώτων συλλογισμών, που θα κάμη ο λογικός άνθρωπος, για να έννοήση τῆ θέσι του στον κόσμο και τον σκοπό τῆς ζωῆς του: Α) ότι δεν ήλθε έδω μόνος του, αλλά Κάποιος τον έστειλε. Β) ότι άποτελεῖται από ένα σῶμα φθαρτό και από ένα Έγώ άφθαρτο, δηλαδή, τῆν άθάνατή του ψυχή. Και τότε, με τῆν ίδια λογική, έπάνω 'ς αυτή τῆν άκλόνητη βάση, θα εξακολουθήση να συλλογίζεται:

«Αν για μένα, για τον άνθρωπο και για τον κόσμο ολε, ή ζωῆ δεν έχη καμμία έννοια; είμαι όμως ο π ο χ ρ ε ω μ ε ν ο ς να κάμνω κάτι τι. Κάποια Δύναμη με κρατεῖ 'ς αὐτή τῆ θέσι, όπου κ α τ' α ν α γ κ η ν πρέπει. να εργάζομαι, όχι για μένα ή για τον κόσμο, αλλά για ένα σκοπό, που εγώ άδυνατώ να έννοήσω. Στην έπίγνωσι του σκοποῦ αυτοῦ άποβλέπει κάθε αληθινή Θρησκεία. Γιατί είναι ή έπίγνωσις, ή αναγνώρισις τῆς Δυνάμεως εκείνης που μ' έστειλε στην κόσμο και που τῆς δίνουν το όνομα ΘΕΟΣ. Κ' ή δική μου ζωῆ, αυτή καθ' έαυτήν, είναι άκατανόητη όπως ολόκληρη ή ζωῆ του κόσμου. Έγώ όμως ύπάρχω και χρεωστώ να ζω σύμφωνα με τῆ θέλησι μιᾶς άνωτέρας Δυνάμεως. Αν ή ζωῆ μου είναι άκατανόητη για μένα; ή ζωῆ μου όμως, καθώς κ' ή ζωῆ όλου του κόσμου, δεν μπορεί, δεν πρέπει να είναι άκατανόητη για τῆν άνωτέρα εκείνη Δύναμη που μ' έστειλε 'δω, χωρίς εγώ να έννοῶ τῆν προορισμό μου, και που χειραγωγεί, διευθύνει τῆν ζωῆ αὐτή. Έτσι όλα διαφωτίζονται. Ο τελικός σκοπός τῆς ζωῆς μου και τῆς ζωῆς του κόσμου είναι σκοτεινός, άπρόσιτος, άκατάληπτος για τῆν περιορισμένη μου ύπαρξι. Έγώ, κι' ο κόσμος όλος, είμαστε μόνο τα όργανα για τῆν έπιτυχία σκοπῶν άκατανόητων. Κ' ή έννοια τῆς ζωῆς μου εγχείται μόνο στην έκτέλεσι του άγνωστοῦ εκείνου σκοποῦ, που για χάρι του ύπάρχω, στην αναγνώρισι τῆς άνωτέρας Δυνάμεως και στην εξυπηρέτησί της. Δηλαδή, στην αναγνώρισι του Θεοῦ και στην έκτέλεσι του θελήματός του.»

Άλλά προηθές είπαμε ποῖο είναι αυτό το θέλημα του Θεοῦ και πῶς φανερώνεται στον άνθρωπο, που έχει μέσα του το Άγαθόν; Είναι ή καθολική Άγάπη. Θα σας παρακαλοῦσα να ξαναδιαβάσετε τῆν προηγούμενη μου έπιστολή, τώρα που διαβάσατε αυτά. Κι' ίσως, καμμιάν άλλη φορά, θα σας πῶ πῶς έννοεῖ τῆν Άγάπη ο Τολστόι και πῶς θέλει να τῆν εξασκοῦμε.

Σας άσπάζομαι ΦΑΙΔΩΝ

Η ΒΕΝΤΕΤΤΑ

[Μυθιστόρημα υπό Α. FERGUSON]

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Δ'. (Συνέχεια)

Κ' ένα ώραίο γιότ, με όλα τα πανιά του ανοικτά, για να τραβή τη λήγη αύρα που φυσούσε, ήρχετο από το Νόρθπορτ κ' έμπαινε στο μεγάλο κανάλι, ανάμεσα στο νησί μας και στη στεριά.

Το πρωί εκείνο ήταν της Τετάρτης, δηλαδή της ημέρας που μπορεί και να γύριζε ο πατέρας μου, όπως μάς είχε πη ο ίδιος. Είχαμε σηκωθεί πολύ νωρίς, νωρίτερα κ' από το συνηθισμένο. Έπρογευματίσαμε κ' έβόθησα τον Φραντζέσκο να σιγυρίσει τακτικά όλο το σπίτι. Έπειτα βγήκαμε, για να κάμουμε την καθημερινή μας επιθεώρηση στο νησί. Το έθεωρούσα έν' από τα κυριώτερα μου καθήκοντα, τώρα που έλειπε ο φύλακας και τον αντικαθιστούσα εγώ.

Είχαμε σχεδόν τελειώσει την περιδεία μας, χωρίς να παντήσουμε κανένα ύποπτο. Είχα όμως πάντα την έλπιδα, για να μου δοθή ή ευκαιρία να διαπρέψω κ' εγώ, ότι θα παντούσαμε κανένα κατεργάρη να κόβη ξύλα, για να τα πάρη κρυφά και να τα πουλήση, από το δάσος που ήμουν επιφορτισμένος να φυλάγω, ή να προξενή καμμιά άλλη ζημία στο νησί μας. Έλεγα, ότι αν έπιανα κανένα τέτοιο, ή Κυβέρνησις μπορούσε και να με παρασημοφορήσει...

«Αρίστε τους βράχους άριστερῶ!...» (Σελ. 72, στ. 6'.)

Έγυρίζαμε πιά στο σπίτι, όταν ούρανός και ώκεανός βρέθηκαν σκεπασμένοι από μιά πυκνή θαλασσία ομίχλη, που μάς σκέπασε και μάς και δεν μάς άφινε να βλέπουμε τίποτε μπροστά μας. Άλλά κάθε δένδρο, κάθε θάμνος, κάθε πέτρα του νησιού μας μου ήταν γνώριμα και μπορούσαμε, αν και στά τυφλά, να γυρίσαμε χωρίς άσκολία.

«Υπονοτι ταξειδιώτες
Καθήσαμε στη βεράντα να ξεκουρασθούμε, όταν, σε λίγο, ένας κρότος, πνιγμένος σχεδόν μέσ' στον πυκνό πέπλο της ομίχλης, έφθασε ετ' ατία μας: ήταν κρότος κουπιών, που κτυπούσαν το νερό με δύναμη και γρηγοράδα.

— Άκου! μου λέγει ο Φραντζέσκος βάρκα είνε!

— Από που νάρχεται; ρώτητα εγώ. Ά, ξέρω! Θα είνε καμμιά βάρκα του γιότ, που είδαμε πρό όλίγου νάρχεται από το Νόρθπορτ.

— Και πως θα μπορέση νάράζη, με τέτοια ομίχλη; είπε ο Φραντζέσκος μ' άνησυχία.

Το καλό αυτό παιδί ήταν πάντα πρόθυμος να μαντεύη και να συμμερίζεται της στενοχώριες των άλλων...

Βγήκα από τη βεράντα, ο Φραντζέσκος μ' άκολούθησε κ' ετρέξαμε ως την κορφή του απότομου μονοπατιού, που κατηφόριζε, από ύψος εκατό πεδιδιών, ως κάτω στη θάλασσα, στο βάθος του μικρού όρμου. Σταθήκαμ' εκεί και με την όξεια παιδική μου φωνή, έφώναξα δυο - τρεις φορές:

— Έ! από τη βάρκα!..

Άλλά, περίεργο πράγμα, δεν έλαβα καμμιά απάντησι, μολονότι οι κωπηλάτες θά μάκουςαν βέβαια!

Άκροάσθηκα, για να καταλάβω από τον κρότο των κουπιών, προς ποιο μέρος διευθύνετο ή βάρκα εκείνη. Και άνατρίχιασα αν έξακολουθούσε έτσι, θα έπερτε στης ξέρες και θα έγινετο κομματία.

— Άρίστε τους βράχους άριστερῶ, έφώναξα μ' όλη τη δύναμη των πνευμώνων μου: άρίστε τους βράχους άριστερῶ, τραβήξτε δεξιά κ' έλάτε ίσα κατά τη φωνή μου!

Οι κωπηλάτες τάκουςαν κ' εκατάλαθαν, γιατί ο κρότος των κουπιών μάς έδειξε ότι άλλαξαν άμέσως δρόμο και τώρα τραβούσαν ίσα ες έμάς. Άλλά και πάλι καμμιά φωνή, καμμιά λέξι, κανέναν ήχος από ανθρώπινο στόμα δεν έσχισε την ομίχλη για να μάς άποκριθῆ!

Ο Φραντζέσκος κ' εγώ εκυτταζόμεθα έκπληκτοι και στενοχωρημένοι, χωρίς να ξέρουμε καλά - καλά γιατί, όταν ένας νέος κρότος έφθασε στ' ατία μας: κάποιος από τους κωπηλάτες θάπεσε άνάσκελα, παρασύρων το κουπί του και τον σκαλμό.

Ο Φραντζέσκος άναπήδησε νευρικά: — Ά, γκ ο υ ά ρ ν τ α λ ά γ κ α μ π α ! (*) έφώναξε με την ήχηρή φωνή του, μεταχειριζόμενος έξ ένστίκτου τη μητρική του γλώσσα.

Άυτή τη φορά, έλάβαμε κάποια άπάντησι: «μπερ τον άσκαμη!»

πάντησι: ένα γέλιο, ένας καγχασμός τραχύς και γοργός, έσχισε την ομίχλη.

Άυτό το γέλιο μ' έκαμε νάνατριχιάσω. Δεν ξέρω γιατί, μα δεν θα ήθελα να ιδώ τον άνθρωπο που γέλασε έτσι... Καθόλου ευχάριστη δεν θα μου ήταν ή γνωριμία του...

Με μεγαλύτερη όλοένα στενοχώρια, στεκόμαστε και άκούγαμε. Η βάρκα έφθασε και τα χαλίκια της άερογιαλιάς έσπρώχθησαν με κρότο στο μέρος όπου άραξε. Άκούσαμε τους επιβάτες της που βγήκαν έξω και την τραβήξαν στην άμμουδιά, — πράγμα που μάς έφάνη έλωδιδίου περιττό. Έπειτα τους άκούσαμε να τραβούν έξω και δεύτερη βάρκα.

— Μ' άυτή θλ είνε ή βάρκα μας! έφώναξα κατάπληκτος. Γιατί το κάνουν αυτό; Με ποιο δικαίωμα έγγίζουν ξένη βάρκα;

(Έπειτα συνέχεια) ΦΩΚΙΩΝ ΘΑΛΕΡΟΣ

Τ' ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑΤΑ ΤΩΝ ΕΛΛΗΝΩΝ ΠΟΙΗΤΩΝ

Δ'. — ΑΘΑΝΑΣΙΟΣ ΧΡΙΣΤΟΠΟΥΛΟΣ

[Απόλεξι του κ. Σπ. Π. Λάμπρου]

Ο Άθανάσιος Χριστόπουλος, ο έκονομασθείς «νός Άνακρέων», έγεννήθη εις την Καστορίαν τής Μακεδονίας τω 1772 και άπέθανεν εις το Βουκουρέστι τω 1847. Έσπούδασε φιλολογίαν, ιατρικήν και νομικά, διεκρίθη δέ όχι μόνον ως ποιητής, αλλά και ως πολιτικός συγγραφέας, ως νομοθέτης, — ή νομοθεσία τής Μολδαβίας, όπου υπηρέτησεν ως δικαστής, μέγας λογοθέτης και σύμβουλος υπό τον ήγεμόνα Καρατζά, είνε έργον του, — ως μεταφραστής, ως αρχαιολόγος, άκόμη και ως μουσικός! Έκαλλίεργασε την δημοτικήν γλώσσαν και έγραφε χαριέστατα λυρικά ποιήματα, ευτόπειλα, έρωτικά και βρακικά. Τ' άριστουργήματά του δεν είνε βέβαια κατάλληλα διά την Διάπλασιν. Και αυτό άκόμη που έξελέξαμεν, διά να σάς δώση μίαν ιδέαν τής Χριστοπουλείου τεχνονοπίας, δεν πρέπει να το πάρετε τωϊς μερμητοϊς. Ο ποιητής παίζει, άστειεύεται, έκθέτων ένα πρόγραμμα ζωής διασκεδάσεων, άμερίμων, τω όποιο όμως δεν ήτο διόλου τω πρόγραμμα τής ζωής του, τής σημαντότης άπεναντίας και φιλοπόνου.

Θέλησις

Πλούτον δεν θέλω, Δόξαν δεν θέλω, Ουτ' έξουσίαν Ποτέ καμμίαν. Δεν θέλω γνώσιν Ουτε νάν τώσιν Ουτ' έν' τού φύλλου Κι' οσ' έν' τού ξύλου. Τούτες ή κούρες Η φαντασιές Όσο ευφραίνουν Τόσο πικραίνουσι, Θέλω ειρήνην, Ψυχής γαλήνην, Χορούς Έρωτων, Τρελλές και κρότον Έθέλω τραγούδια, Κήπους, λουλούδια Και χωρατάδες Στης πρασινάδες. Τούτα λατρεύω, Τούτα ζηλεύω, Κ' εις τούτ' άπάνω Θέλω νάποθάνω.

ΤΟ ΚΑΙΝΟΥΡΓΙΟ ΡΟΛΟΓΙ (ΔΙΗΓΗΜΑ)

Τα πρώτα ρολόγια τής τσέπης, που έφευρέθησαν στη Νυρεμβέργη από τον Πέτρο Χέλε, κατά τω 1500, είχαν σχήμα ώσειδές και γι' αυτό τα έλεγαν «αύγα τής Νυρεμβέργης». Άλλά ήταν πολύ χοντρά, και βαριά, δυσκολομεταχειρίσιτα. Στα τέλη του ΙΗ' αιώνος, ο ώρολογιοποιός Λεπιν προσπαθούσε άκόμη να βρη τρόπο, για να έλαττωθῆ ο όγκος και τω βάρος των «αύγων», — αλλά δεν τω καταώρθανε.

Στω έργαστήρι του, μαζί με πολλούς άλλους τεχνίτες, εϊργάζετο κ' ένας νέος, φοβερά άδικημένος από την φύσι, άσχημάτοτος. Η ράχι του ήταν καμπούρικη, τω κεφάλι του χωμένο μέσα στους ώμους και τα μέλη του ισχνά σαν άτροπικά. Οι σύντροφοί του στο έργαστήρι τον περιγελοσαν σκληρά κ' επειδή τα σκώματα τους τον έπειράζαν, ο δυστυχής εκείνος δεν μιλούσε σχεδόν σε κανένα.

Ήταν πάντα βυθισμένος στης σκέψεις του, συγκεντρωμένος στον έαυτό του. Γι' αυτό οι άλλοι τον έβγαλαν Σιγαλό και μ' αυτό τω όνομα ήταν γνωστός στο έργαστήρι και στη συνοικία. Ο Λεπιν όμως ειχε καταλάβη την έκτακτη ευφροία του νέου εκείνου, που την μαρτυρούσε τω μέτωπώ του, ψηλό και πλατύ, και συχνά, όταν ήταν υποχρεωμένος να λείψη από τω κατάστημα, τον Σιγαλό έβαζε στη θέσι του, να δέχεται τούς πελάτες.

Ένα θερμό άπόγευμα τού Ιουνίου, ο Λεπιν ειχε βγη πάλι έξω για δουλειές του και ο Σιγαλό, κατά τω συνηθισμένο, τον αντικαθιστούσε. Καθισμένος μπροστά ες ένα τραπεζάκι, στο μαγαζι τού ώρολογοποιείου, ο έργατης παρατηρούσε με τον φακω τά διάφορα κομμάτια ενός ρολογιού, όταν μιά χαριτωμένη κόρη ως δεκαοκτώ χρόνων, στηριζομένη στο μπράτσο ενός ήλικιωμένου κυρίου, που έφαινετο πατέρας της, μπήκε στο μαγαζι. Η φυσιογνωμία τής κόρης ήταν γλυκειά και γελαστή. Ο καιμένος ο Σιγαλός μόλις ετόλμησε να σηκώση τά μάτια του επάνω της. Συνειθισμένος να τον κυττάζουν όλοι περιγελαστικά, περιφρονητικά, έστενοχωρείτο πάντα μπροστά στους πελάτες, που δεν έμάντευαν βέβαια ότι μιά τρυφερή κ' ευαίσθητη καρδιά έπαλλε μέσα στον δύσμορφο έκείνο θώρακα.

Ο πατέρας τής κόρης εζήτησε να

ιδῆ διάφορα είδη ρολογιών κι' ο τεχνίτης έσπευσε να τον ευχαιριστήση. Άλλά ο κύριος ήταν φοβερά δύσκολος. Το ένα ρολόγι δεν τού άρσσε, γιατί έφαινετο πολύ έ μηχανισμός τω άλλο, γιατί δεν ήταν άρκετά στολισμένο. Και ο καιμένος ο Σιγαλός έτσακίζετο, έκοπίαζε πολύ, να τού βγάξη όλοένα ρολόγια και να τά βάλη πάλι στη θέσι τους. Άπό την κόουρασι αυτή, υπερβολική για τήν άδυναμία του, τω πρόσωπο τού νέου ώχρίασε κ' εφάνηκε άκόμη άσθενικώτερος άρ' ό,τι ήταν. Η κόρη, που τον εκύτταζε από λίγες στιγμές, έφώναξε άξαφνα με τόνο άληθινής καλωσύνης, ένῶ ένα άγγελικό χαμόγελο εφώτισε τή γλυκειά της μορφή:

— Βλέπω, κύριε, ότι σάς παρακούρασαμε. Συγγνώμη... Σάς παρακαλώ πολύ, ξεκουραστήτε λίγο... Ο πατέρας μου κ' εγώ δεν βιαζόμεθα τόσο... Μπορούμε να περιμένουμε. Έ, μπαμπά; Ο κύριος ένευσεν έπιδοκιμαστικά.

«Μιά χαριτωμένη κόρη μπήκε στο μαγαζι.» (Σελ. 73, στ. α'.)

Δεν ήταν κακός. Άλλά βυθισμένος στην έξέτασι των ρολογιών, τώρα μόλις, με την παρατήρησι τής κόρης του, έννοούσε κι' αυτός, ο πλούσιος, ο άργός, πόσο ειχε καταχραστή τον πτωχό έκείνο νέο, που εγινετο ατέσσαρα κομμάτια για να ευχαιριστήση τον πελάτη τού προϊσταμένου του...

— Ξεκουραστήτε! τού ειπε μ' ευγένεια. Ο Σιγαλός εψιθύρισε ένα ευχαριστώ. Τά χλωμά του χείλη μόλις μπόρεσαν να προσφέρουν τη λέξι. Τόσο ήταν συγκινημένος μ' αυτό που πρώτη φορά τού συνέβαινε: Η κόρη εκείνη, αντί να τον περιφρονήση, αντί να τον περιγελάση, σαν τούς άλλους, τον έσυλλογίζετο, τον έπρόσεχε, τον ελογάριαζε σαν άνθρωπο, τον συμπνοούσε... Και σε μιά στιγμή αισθάνθηκε μέσα του ένα τόσο βαθύ αισθημα ευγνωμοσύνης, ωστ' ευχήθηκε να τού δοθή περίστασις γρηγορα, για να τω δείξη, να κάμη κάτι να τον κυττάζουν όλοι περιγελαστικά, περιφρονητικά, έστενοχωρείτο πάντα μπροστά στους πελάτες, που δεν έμάντευαν βέβαια ότι μιά τρυφερή κ' ευαίσθητη καρδιά έπαλλε μέσα στον δύσμορφο έκείνο θώρακα.

Ο πατέρας τής κόρης εζήτησε να

ρούμε να τά φορούμε σαν κοσμήματα! Τής άποκριθήκε σχεδόν χωρίς να θέλη:

— Πολύ γρήγορα, δεσποινίς, σε λίγες ημέρες!

— Άλήθεια; έφώναξε ο πατέρας. Ένόμιζα ότι ο κύριος Λεπιν, που έδουκίμασε πολλές φορές να δημιουργήση ένα καινούργιο μοντέλο, παραίτησε έπιτέλους την έφευρέσι. Ω, αν κατορθώνε να κατασκευάση ένα ρολόγι τόσο μικρό, που νάρεση τής κόρης μου, θα τω άγίραζα όσο - όσο!

— Σάς βεβαίω, κύριε, ότι σε όκτώ ημέρες θα είνε έτοιμο, για να τω προσφέρετε ετη δεσποινίδα.

— Τότε τω άγκαζάρομε! Άλήθεια, μπαμπά;

— Βεβαίωτατα! Το προαγοράζω για σένα, αγαπητή μου Λουίζα!

Και ο πλούσιος πελάτης, στραφείς προς τον τεχνίτη, έπρόσθεσε:

— Σε όκτώ ημέρες, θα έλθουμε χωρίς άλλο να ιδούμε τω καινούργιο ρολόγι τού κ. Λεπιν. Ά, θα κάμη μεγάλη εντύπωσι, σάς τω προλέω. Από τόσον καιρό, οι άνθρωποι ευχονται να ποκτήσουν ρολόγια πτω μικρά, πτω ευμεταχειρίσιτα, άπ' αυτά τά όγκώδη, τά πελώρια, που τούς

δίνετε ως τώρα!

Κι' αφού έδωσε τη διεύθυνσί του, για να τού πτείλουν στο σπίτι τά ρολόγια που ειχε διαλέξη, ο κύριος έσηκώθη κ' έδωσε τω μπράτσο του στην κόρη του, για να φύγουν.

— Και πάλι μάς συγχωρείτε, ειπε αυτή, για την ένόχλησι που σάς δώσαμε!

— Ναι, μάς συγχωρήτε πολύ! έπρόσθεσε κι' ο πατέρας.

Η κόρη του τού ειχε κάμη να προσέξη καλλίτερα τον άσχημο έκείνο νέο, που τά ζωηρά και φωτεινά μάτια του εφάνέρωναν, ες όποιον τά εκύτταζε καλά, ότι δεν ήταν άνθρωπος κοινός...

Μόλις οι δυο πελάτες βγήκαν από τω μαγαζι, ο Σιγαλός έκάθησε πάλι στη θέσι του, μπροστά στο τραπεζάκι, έπιασε τω κεφάλι του με τά δυο του χέρια κ' έβυθίσθηκε σε συλλογισμό.

Ναι, θα εύρισκε τον τρόπο, για να νάποκτήση ή κόρη εκείνη τω ρολογάκι που επιθυμούσε. Ήθελε τόσο πολύ να τήν ευχαιριστήση! Είνε άλήθεια, ότι ο κ. Λεπιν, άπελπισμένος, ειχε παραίτηση μιά τελειοποίησι, που τήν μελετούσε από καιρό.

(Έπειτα τω τέλος) ΚΙΜΩΝ ΑΛΚΙΔΗΣ

